26.10.2020 г. / 19:57:36

Истинската история

Допълнение в "Заключителна част на ИСТОРИЯ НА СЛАВЯНОБЪЛГАРСКАТА ИМПЕРИЯ"

За духовното разделение и отслабването на народни преди турската инвазия ОСНОВНА ВИНА ИМАТ СЪЩИТЕ ТЕЗИ ЖИДОВЕ (ИУДЕИ), КОИТО ОЩЕ ОТ ИДВАНЕТО НА ХРИСТОС ЗАПОЧВАТ БОРБА ПРОТИВ НЕГО, ПРОТИВ НЕГОВОТО СПАСИТЕЛНО УЧЕНИЕ И НЕГОВИТЕ ПОСЛЕДОВАТЕЛИ. След като разпват Самия Спасител, избиват много от учениците му (които са истински вярващи евреи), после инициират много от преследванията на християните, **накрая те започват да създават жидовстващи секти и ереси, като един от основните им методи в борбата с християнството**.

Ето какво е записано по този въпрос в житието на един от най-големите наши светци:

Св. прподобни Теодосий Търновски. Българска икона от XIX в.

"Но прелукавият в злобата си дявол изнамери и друга борба против правата вяра. Както в древността НЕБЛАГОДАРНИЯТ ЕВРЕЙСКИ НАРОД СЕ ВДИГНА ПРОТИВ БОГА, Който го е сътворил, и първо уби пророците, които са проповядвали идването на Спасителя, а после сложи ръце и на Самия Него и Го осъдиха на кръстна смърт, поради което Бог им отне Своето достояние - царството, светителството, пророците, помазването, явленията и с една дума всичко по закона и ги предаде на римския народ за разграбване, а оттам те се разсеяха по целия свят и така съществуват до края на света; - така и в ония времена потомството на Корей и Датан, внуците на древното стълпостворение дръзнаха да се докоснат до Господа Христа и нашата Владичица и божествените храмове и допринасяните от тях безкръвни жертви, и ги

унижаваха с безумни думи, които трудно се поддават на писане. Дръзваха да безчестят и свещениците, да се присмиват и на монасите, да вършат и други подобни неща. А причина за цялата тяхна беззаконна дързост беше надеждата им на новопокръстената царица Теодора, която беше от техния еврейски род. Но сбъркаха в своето предприятие, защото тя, бидейки благочестива и православна, никак не приемаше някой да хули православната вяра: вярвайки в Господа Иисуса Христа и в Неговата пречиста Майка и във всички светци, тя зидаше много манастири и църкви за слава Божия.

Като чу това ревнителят на православието Теодосий, взе със себе си единонравния си Роман, дойде при царя и като го видя насаме, каза му всичкото тяхно неуместно начинание. И толкова го подтикна към ревност, щото той заповяда никак да не се отлага, а веднага да се свика събор; защото царят многопочиташе добродетелта на преподобния и с удоволствие възприемаше казаното от него и се стараеше във всичко да подражава на неговата ревност. И не само царя, но и царицата, и патриарха подтикна към същата божествена ревност. Прочее, с царски указ се свика събор в новоизградената палата, където председателствуваше царят със синовете си Шишман и Асен, а с тях и патриарх Теодосий, преосвещеният митрополит на великия Преслав Доротей, Доростолският митрополит Захарий, митрополит Лазар на град Овеч, Ловчанският митрополит Партений, Пловдивският митрополит Мануил, Софийският митрополит Леонтий, бедствуващият Мадитски митрополит Яков, епископ Доротей и архимандрит Иоаникий от Великата лавра "Свети Четиридесет мъченици". А от горската пустиня дойдоха с блажени Теодосий тия добродетелни старци: свещеният иеромонах Сава, иеромонах Тимотей, иеромонах Дионисий и множество други монаси. Най-напред с ясен глас изповядаха православната вяра:

единородното Слово Божие възприе нашата плът от девическите кърви на пречистата Богоматер и бидейки съвършен Бог, стана и съвършен човек заради нашето спасение. **Който не се покланя на въплътения Христос Бог, изписан на икона по човешкото Му естество, и на Неговата пренепорочна Майка, той да бъде проклет и да бъде осъден заедно с неверните! А проклеха и скверната богомилска ерес, тоест месалианска, също така и новопоявената Варлаамова и Акиндинова, чиито служители и представители осъдиха да бъдат прогонени далеч от своите предели, така щото оттогава България се благоустрои чиста от такива духовни плевели и благочестивата вяра засия повече от слънчевите лъчи. После благоверният цар Иван Александър разследва поменатите хулители с голямо внимание по закона и понеже ги намери виновни, заповяда да бъдат осъдени на смърт.** Но от човеколюбие замени смъртта с живот, но за да се научат другите да не хулят, ги осъди да бъдат наказани с някакви наказания. Един от тях, макар и не по желание, а от страх, се разкая и молеше свещения събор да бъде приет в непорочната и чиста наша вяра. И беше приет подир съвещанието и решението на целия събор, огласен и кръстен в името на Отца и Сина и Светия Дух, изповяда Христа за Син Божи и Бог, и беше причислен към безпорочното Христово стадо. **По решение на царя, патриарха и целия събор беше написан акт за знание и утвърждение всред бъдещите родове, щото евреин вече да не смее по никакъв повод да дръзва и да хули в каквото и да било истинската и благочестива наша вяра. След като съборът тържествува такава победа, свитъкът беше подписан с червените царски букви и подпечатан с царския печат в 28-ата година от царуването на Иван Александър и 1360 година от Рождество Христово. И така всеки си отиде в своята страна, като**

благочестивите много се радваха, а богоборните еретици ги обля нетърпим позор. Така храбрият божествен Теодосий развълнува към божествена ревност царицата, архиереите и цялото църковно изпълнение, и като някакъв военачалник влязъл във война, победил врага и обърнал го в бягство, така и той сияещ се връщаше в своето жилище и изпълни с неизказана радост тамошните постници.“

10.12 по еретическия, † 27 ноември по църковния календар - Св. преподобни Теодосий Търновски

В България жидовете посяват антисоциалните и антидържавни манихейска и месалианска ерес, които тук започват да се наричат БОГОМИЛСТВО.

На запад приемат имената „катари и албигойци“, като се придържат към същите богохулни и анархистични тезиси ОТ КОИТО ПРОИЗЛИЗАТ ПРОТЕСТАНТИЗМА, СЕКТАНТСТВОТО И ИУДОМАСОНСТВОТО.

Богомилската ерес **нанася тежък удар върху Българската държавност.**

Ето част от богохулното им, антидържавно учение,

което лежи в основата на съвременните богоборчески “социални” движения, на протестантството, на т.нар. “просвещение” и на масонството:

Според тези **еретици-сатанисти**, *С*атанаил бил син на Бога Отца и брат на Иисуса. Той, като бил съборен с своите ангели на небесната твърд (свод), рекъл да осъществи своя замисъл и да създал сегашния видим свет, в противовес на предвечния мир на Бога Отца. След това направил и човека. Адам и Ева били направени от безжизнена пръст и одухотворени посредством двама от падналите ангели (демони), които се поселили в телата на първите човеци. После сатанаил имал сношения с Ева, и тя родила син Каин и дъщеря Каломела. От сношението пък на Адама с Ева се родил Авел, но той бил убит от Каина. Народеното от престъпление грешно човечество се умножило, и сатанаил останал да властвува и урежда създадения от него свят. За да държи хората в зависимост, сатанаил дал на Мойсея закон и го изпратил да им проповядва да обожават създателя на света (т.е. сатанаила) и да му се покоряват. С подобна лъжовна мисия се бил явил по-късно и пророк Илия.

И т.н., глупостите на на безбожниците са много, но ние **ще ви запознаем и с анти-народното им "социално" учение**.

Според степента на своята подготовка богомилите се делели на три групи: “съвършени“, "последователи" (вярващи) и "слушатели". Богомилите живеели аскетично, мразели децата и отхвърляли брака като зло, което пречи на спасението им. Поради това "съвършените" трябвало да напуснат жените си. Богомилите не признавали нито светите Тайнства на Църквата, нито решенията на Вселенските събори. Те не вярвали във Възкресението на мъртвите, не почитали светия Кръст Господен, светците и светите им мощи, и били против светите икони, храмовете, чудесата и празниците.

Богомилите ненавиждали и държавната власт, защото вярвали, че и тя е творение на Сатанаил.

Св. цар Петър (927-969) започнал пръв борба с учението на богомилите. На 11 февруари 1211 г. цар Борил (1207-1218) свикал специален събор, който да разгледа учението на богомилите и да го осъди. Това е първият православен събор, свикан и ръководен от български владетел. В него участвали целият клир, всички боляри и множество вярващ народ, както и богомили от цяла България. След продължителен спор с тях, учението им било отхвърлено като еретическо. Богомилите, които се разкаяли, били опростени, а останалите били наказани от царя и прогонени. След събора по нареждане на царя бил преведен гръцкият Синодик от 843 година. Към изложенията на ересите и анатемите, произнасяни в Неделята на Православието, били добавено изложение и проклятие и на богомилството. Този Синодик е един от най-старите запазени старобългарски писмени трудове от XIII в. и е известен под името “Синодик на цар Борил”. По-късно Бориловият синодик бил допълнен от патриарх Евтимий. След като учението на богомилите се разпространило в много области, византийският император Алексий I Комнин (1081-1118) заловил, осъдил и изгорил на клада техния водач Василий Врач и дванадесетте му апостоли през 1111 година.

За жалост в историческата наука богомилството е навлязло като прогресивно явление, а в българското народното съзнание се е отпечатало като “революционно” движение и защита на неоправданите. **Истината е, че богомилството остава огромна рана в тялото на Българската православната църква, става повод за откъсването на членове от нея и спомага на отделилите се да приемат исляма и католицизма в по-късните времена.**

Например интересен и уникален е случаят с Босненската

църква, която институционализира богомилството, а по-после съдейства за трайната ислямизация на населението на Босна, което днес се идентифицира като бошняци, т.е. славяни-мюсюлмани. Според някои български учени (напр. Пламен Павлов) **сходна е появата и на повечето от значимите локални групи на българите мюсюлмани (наричани традиционно българо-мохамедани или „помаци“) — тези българи и днес живеят по места, където богомилското учение е било особено силно (Западните Родопи съвпадат с богомилската „църква Драговичия“, Македония — с „църквата България“ според западните извори), което показва близостта в съдбата на „еретиците“ в Босна и българските земи.**

 Ето и изобличение на богомилите от техния съвременник и български преподобен светец Иларион Мъгленски:

"Откъде пък изнамерихте онова хулно и богоненавистно учение, което **и бесовете се ужасяват да изрекат**? Защото те нарекоха Христа син Давидов, а вие безсрамно дръзвате да твърдите, че плътта му е донесена от небето. О, крайно безумие! Ако тялото Христово беше небесно, нямаше да бъде изложено на постоянни човешки страдания: глад и жажда, сън и умора, печал и сълзи и колко още такива. Ако беше небесен човек, към чието естество се присъедини словото, не би бил тленен, и смъртен, и земен, защото небесните жители са нетленни и безсмъртни. Защо тогава беше нужно въплъщението да бъде от дева? Не само това, но и след възкресението си спасителят, като уверяваше учениците си, че не е привидение или призрак, а плът и кръв, която взе от нас, рече: "Погледнете ръцете и нозете ми, че съм аз самият. Пипнете ме и вижте, защото духът няма плът и кости, а виждате, аз имам." Ако беше привидение, чии ребра Тома докосна?.. Откъде, пак ви питам, измислихте тази душепагубна язва, според която Старият завет беше от дявола? Измъкнете

се, хора, от обгърналия ви мрак! Отърсете от очите си съня на безчувствието! Ако Старият завет беше от лукавия, как, като запитаха Спасителя за заповедите на Стария завет: "Коя от тях е първа и по-важна", той отговори: "Първата и най-важна е: "Слушай, Израиле, Господ, твоят Бог е един Господ", и прочее. И когато [този, който го бе запитал], отговори добре, [Иисус] рече: "Не си далеч от царството божие." Как Мойсеевото законодателство, ако беше вражеско, би законоположило да се признава един Господ и Бог? Ако Мойсей проповядва един Господ и Бог и освен него нито служи, нито се покланя на друг, къде са тези неща, които въздигат дяволското начало, и то като му приписват Стария завет?... Ако лукавият е законоположник на Стария завет, как Христос говори: "Изследвайте писанията, защото в тях ще намерите вечния живот."... Към всички тези нелепости се осмелявате още и кръста да хулите и да го наричате неприятел и нито от апостола поне се срамувате, нито можете да се вразумите. Ако се подчинявате на апостолските предания, защо не се покланяте на кръста, след като Павел каза: "Дано не ми се случва да се хваля освен с кръста на нашия Господ Иисус Христос, чрез който светът за мен се разпна и аз за света." И отново: "Словото за кръста е безумие за погиващите, а за нас, които се спасяваме, е сила божия." Ако кръстът е божия сила, както и е, защо не вярвате на силата божия?.. Ако Христос привидно прие човешки образ, както вие считате, или имаше небесна плът, как на осмия ден се обряза според древния закон? Защото дори само това е достатъчно, за да възпре хулите на неразумните... Такива и подобни на тези неща произнесе пресвещеният Иларион пред онова нечисто събрание и затъкна всички уста. Като се изпълниха с много срам, те останаха безгласни като риби и се чудеха на благодатта и силата, които се лееха от устата на истинския пастир... Когато чуха тези неща, умилиха се сърдечно с цялата си душа, паднаха на земята и молеха от него дара на святото

кръщение. И мнозина, като укоряваха и оплюваха своята вяра, пристъпиха към съборната църква и се присъединиха към избраното стадо."

03.11 по еретическия, † 21 октомври по православния календар - Пренасяне мощите на св. Иларион, епископ Мъгленски

Определения и анатеми на богомилството в Боиловия синодик:

"38 [45]. Понеже вселукавият наш враг разсея по цялата българска земя манихейската ерес, като я смеси с масалианската, на онези, които са основоположници на тази ерес, анатема,

39 [46]. [На] поп Богомил, който при Петър, българския цар, възприе тази манихейска ерес и я разпространи в българската земя, като прибави и това, че Христос Бог наш се е родил от светата Богородица и приснодева Мария само привидно и привидно е бил разпънат, а възприетата плът я възнесъл и я оставил във въздуха, нему, на неговите минали и съществуващи понастоящем ученици, наречени апостоли, анатема.

40 [47]. И на всички, които поддържат тази ерес, на техните обичаи, техните нощни събрания и тайнства и безполезното тяхно учение, както и на онези, които ходят с тях, анатема.

41 [48]. [На] онези, които се обичат с тях и в единодушие с тях ядат и пият и взимат дарове от тях като техни единомишленици, анатема.

42 [49]. [На] онези, които на 24-ия ден от месец юни, на Рождеството на Йоан Кръстителя, извършват влъшвения и влачене на плодове и каквито скверни и подобни на езическа служба тайнства се вършат през тази нощ, анатема.

[50]. [На] онези, които наричат сатаната творец на видимите неща и го назовават разпоредител на дъжд, град и на всичко, което произлиза от земята, анатема.

44 [51]. [На] онези, които говорят, че сатаната е създал Адам и Ева, анатема.

45 [52]. [На] онези, които отхвърлят свещените писания, що боговидецът Мойсей, Илия Тезвитянин и останалите свети пророци и патриарси приеха от Бога, и казват, че те са на сатаната, и тези, подтиквани от това, са написали онова, що са написали и което казаха за Христос, и без да желаят и по принуда са говорили и поради това богомилите отхвърлят написаните в Стария завет книги и просиялите в него свети пророци, анатема.

46 [53]. [На] онези, които казват, че жената зачева в утробата си със съдействието на сатаната и оттогава сатаната пребивава неотстъпно дори и до раждането на младенеца, което не може да бъде прогонено чрез светото кръщение, но само чрез молитва и пост, на онези, които говорят така, анатема.

47 [54]. [На] онези, които ругаят Йоан Кръстител, като казват, че той идва от сатаната, както и кръщението във вода, и поради това се отвръщат от водното кръщение и се кръщават без вода, само като кажат „Отче наш", анатема.

48 [55]. [На] онези, които се отвръщат от всички пения в свещените и божествени църкви и от самия дом божий, какъвто е църквата, и казват, че трябва да се пее само „Отче наш", на което и място да се случи, анатема.

49 [56]. [На] онези, които отхвърлят и ругаят светата и свещена служба и цялото светителско устройство, като казват, че те са изобретение на сатаната, анатема.

50 [57]. [На] онези, които отхвърлят и подиграват причастието е честното тяло на нашия господ Исус Христос, като отхвърлят и цялото тайнство, което е било извършено от Христа Исуса Господа наш заради нашето спасение, анатема.

51 [58]. [На] онези, които отхвърлят поклонението на честния и животворен кръст и на светите и свещени икони, анатема.

52 [59]. [На] онези, които приемат някого от тези еретици в Светата Божа Църква, преди изповядването им и проклятие на цялата ерес, както е казано, анатема.

53 [60]. [На] Василий Врач, който в Константиновия град разся тази триокаяна богомилска ерес при православния цар Алексий Комнин, анатема."

Из "Синодик, който се чете в Първата неделя от поста" (Борилов синодик)

Когато гледате учението им, разбирате защо лесно са приели после исляма и са се нарекли помаци и бошняци.

И така, след като превземат отслабената от евреите и техните слуги еретици България, **турците унищожават българската интелигенция и аристокрация, като се опитват да я обърнат в мюсюлманското кривоверие. Повечето български благородници отказват да приемат нечестивата вяра, като предпочитат да умрат, заедно със семействата си в мъчения, но да следват Спасителя Христос и да запазят българското име и род, за което получават християнски мъченически венец и вечен живот близо до Бога. Малка част от българите приемат сатанинското садистично зловерие, с което запазват телата и имотите си, но осъждат душите си. Децата на тези предатели, техните единоверци от Анадола все още наричат гяури!**

Трудно някой, някога може да опише зверствата на които са били подложени Българите през турското робство. Батак е само кратък епизод от непрестанния ад в който е живял нашият народ (въпреки, че и него се мъчат да отрекат). Ще се опитаме да припомним само някои от многобройните български голготи.

Като начало ще споменем, че българите никога не са преклонили глава пред поробителя и съпротивата е била активна през цялото време на робството. Вдигат се стотици бунтове и много въстания, 14 от които

широкомащабни. Многобройни са и хайдушките чети, които поддържат огъня на борбата непрекъснато. Масово е и участието на наши доброволци в над 50 християнски похода срещу османците, а също и в Гръцката и Сръбската освободителни войни. Ето и някои по – важни събития:

1. - Походът на воеводата Стефан Елеазар през 1402 г.; 2. - въстанието на Шишмановци в 1405 г.; 3, 4, 5. - походите на Владислав III Варненски в 1443-1444 г.; и походите на Георги Кастриот (Скендер бег) 1443-1467 г. ; 6. - въстанието в Прилепско в 1564 г.; 7. - въстанието на войниганите в Панагюрище 1575 г.; 8. - Търновското въстание в 1595 г.; 9 - възстанието на поп Мартин в Русенско 1637 г.; 10 - Търновското въстание в 1686 г.; 11 - Чипровското въстание в 1688 г.; 12 - Марино въстание в Търново през 1700 г.; 13 - участие на софиянци в Австро-турската война от 1737 г.; 14 - Гръцко-българската завера в 1821 г.; 15 - Знеполското въстание в 1830 г.; 16 - Берковското въстание в 1835 г.; 17 - Върбановото въстание в 1837 г.; 18 - Пиротското въстание в 1838 г.; 19 - Априлското въстание в 1876 г.; 20 - Илинденско-Преображенското въстание в 1903 г. **Тези и други важни исторически моменти целенасочено не се споменават или драстично се омаловажават и с всяка година все по - слабо се изучават в часовете по история, но за сметка на това все по – упорито се говори за някакво османско присъствие. Да видим в какво се изразява това така наречено „присъствие”.**

Още с започването на турската инвазия в България всяко превзето селище е било подлагано на разорение и поголовна сеч над жителите, които не са успели да избягат. Тези кървави събития са подробно описвани от османските историци. Ето само някои цитати от хрониката „Огледало на света” на Мехмед Нешри „... И настанала такава сеч, че конете на

правоверните взели да стъпват не по земя, а по мъртви гяурски тела. Тогава **Исхак** бей извикал: „Хей правоверни! Стига сте клали! Започвайте да вземате роби!...'' „... Разлютил се пашата (Али паша) и тоз час изкомандвал войската. Разрушили и опустошили крепостта Венчан (с. Венчан, Варненско), а народа й смазали на кюфте или го заробили..."; „...така били затрити няколко хиляди неверници. Изклали ги и те отведнъж изчезнали от лицето на света...". Турските хроники са пълни с подобни потресаващи описания на извършвания над Българите геноцид. През този период целенасочено е ликвидирана и почти цялата Българска аристокрация. По нататък в годините на робството след всеки бунт или въстание голяма част от населението на съответната област е било избивано или продавано в робство. Например при второто Търновско въстание от 1686 г. повече от половината население на града е изклано, а в Габровско, Троянско и Златишко са убити над 5000 човека. През 1596 г. силезиецът Фридрих Зейдел пише, че при преминаването си край София и Ниш в полетата около пътя вижда камари от трупове и стотици набучени на кол глави на разбунтували се Български християни. Особено кърваво е било потушаването на Чипровското въстание от 1688 г.. Невероятен е бил терора от страна на кърджалийските банди, които достигали до 4 – 5 хиляди души. Те ограбват и изгарят Копривщица, Панагюрище, Калофер, Станимака, Раково, Арбанаси и други процъфтяващи селища, като избиват десетки хиляди Българи. По време на потурчванията, хиляди от тези които не искали да сменят вярата си са ликвидирани със зверски садизъм, включващ окачване на ченгели, дране на кожа, късане с клещи на живо месо, заравяне или изгаряне на живи хора, набиване на кол, разпаряне на коремите на бременни и т.н. Много жени, млади момичета и деца били масово изнасилвани пред очите на близките им. Доста от тези „подвизи” на „правоверните” са описани с гордост в техните хроники.

След масовите и регулярни изтребвания от българите остават предимно селяни, които до такава степен биват потиснати, че загубват своето национално съзнание.

Вече спира да се говори за българи на Балканския полуостров.

През 1762 г. един български монах от Атон – Паисий Хилендарски, открива, че българите някога са имали голям, силен, самостоятелен народ и велики царства. За да събуди народното самосъзнание, Паисий написва кратка българска история, която не се печата, а във вид на ръкопис се чете и преписва от различни родолюбиви българи...

От това пробуждане на народа ни, обаче се възползва юдейския синедрион и ръководеното от него юдомасонство. Те успяват да подведат изстрадалите ни сънародници в борба срещу каноничната йерархия на православната Църква, а също и да настроят българите едни срещу други. Разликата на революционерите масони със старите хайдути веднага проличава - те започват да изнудват и ограбват не турците, а сънародниците си. Другото нещо, което правят е да разделят народа, като настроят едни срещу други богатите и бедните българи. **И третото, най-съществено е да подведат част от духовенството в ерес, като повлекат много наши сънародници в ада, където са техните невидими духовни водачи.**

Подобни на нашите личности, организации, ритуали и процеси не са нови. Те са се случвали на първо място при холандската и английската, а после френската и другите буржоазни революции, освободителни и граждански войни. Ще се случат и в Османската империя и в Русия, където по това време във висшите, средните и ниските етажи на властта

вече е пълно със юдеи и **техни духовни роби – гоите от ложите**…

След въстанията в Нишко и Пиротско от 1876 г., изпратените западни кореспонденти са потресени от видяното. Те пишат за около 60 изгорени села пълни с трупове на жени и деца. Още по-страшно е след велия априлски бунт, когато върху българите се изсипват нечувани масови кланета, изнасилвания, мъчения, погроми, грабежи, палежи, изселвания, арести и заточения. **Всички събития не са случайност, а са добре запланувaн акт на масово жертвоприношение пред олтара на злия масонски „бог“. Кланетата над българите се осъществяват през МЕСЕЦ МАЙ, ЗА ДА ОЗНАМЕНУВАТ С КЪРВАВ РИТУАЛ 100 ГОДИШНИНАТА ОТ СЪЗДАВАНЕТО НА ВИСШАТА МАСОНСКА ЛОЖА НА ИЛЮМИНАТИТЕ (МАЙ 1776 Г.). (Вижте още по темата ТУК)**

Априлското въстание представлява връхна точка на геноцида над българите. Срещу 10 000 въстаници турците пращат около 10 000 души редовна армия и около 80 000 башибозук, които подлагат Българите на небивали кланета и гаври. Цялото население на Панагюрище било подложено на сеч, а града изгорен. Много от въстаниците се самоубивали за да не попаднат в ръцете на турците. Башибозушките жестокости в Клисура са неописуеми. Жените и децата са били насичани на парчета с ятагани и тежки каракулаци (вид извит нож). В село Зли дол хората на Тосун бей избиват над 200 души мирно население, главно старци, жени и деца. В Белово редовна войска изколва около 50 души въстаници от четата на Тодор Хайдутина. На юг от Белово турски редовни и нередовни войски също извършват кланета. В Копривщица, въпреки че въстаниците се предават и плащат огромен откуп (злато, сребро, ценни предмети и др.) са убити над 150 души. Перущица била нападната от башибозушките отряди и много

хора, предимно жени и деца, били безмилостно изклани в черквата „Св. Архангел Михаил". След погрома едно от цветущите български селища, представлявало купища димящи развалини. Убити били над 1000 души. В Брацигово са избити са над 150 души, а повече от 250 са изпратени на заточение в Диарбекирските затвори. Един от водачите на бунта, Васил Петлешков, е подложен на нечовешки мъчения и накрая издъхва докато е **печен на бавен огън.** Най-голяма е касапницата в Батак, където в кланетата наред с редовната войска на Ахмед ага Барутанлията и башибозука се включили и мобилизирани от околните села помаци. Много от защитниците на града са подлъгани, че ако се предадат ще бъдат пощадени и те предават оръжието си. Започва обаче безмилостна сеч. Пред училището е поставен специален дръвник и на него са посечени десетки жени, деца и старци. Същото става и в черквата „Св. Неделя". Около дръвника се образуват купища от човешки тела и глави. Клането продължава с часове. Много хора са изгорени живи. Ето какви са свидетелствата на американския журналист и общественик Джанюариъс Макгахан, който пристига в града след погромите: „... Ние говорихме с много жени, преминали всичките етапи на мъчението, без последния (убиването!). Процедурата, изглежда, е била следната: турците хващали жена, съблечали я внимателно по риза, оставяли настрана ония дрехи които са били ценни, и всички украшения и скъпоценности, които тя би могла да води със себе си. Много от турците поемали грижата да я изнасилят, а последният от тях я убивал или не, съобразно какво му е настроението...". В Батак Макгахан вижда училището, в което живи са изгорени над 200 жени и деца! По улиците се стелели трупове на убити с дивашка жестокост Българи, чийто останки били разнасяни наоколо от подивели кучета. В църквата и около нея открили останките на над 3000 души укрили се тук от башибозуците - главно жени и деца. Тези кости са съхранени и досега в

костницата към църквата, където всеки може да ги види. Извергите в Батак пленили около 200 млади момичета, които трябвало да им бъдат на разположение в продължение на няколко дни, докато ограбят и разрушат града и убият, който е останал след клането. След като били насилвани дни наред, накрая една по една ги обезглавили, за да не оставят свидетели на злодеянията. Купчината от техните черепи и кости е видяна от Макгахан на един хълм над града. Макгахан твърди, **че в Батак са убити не по-малко от 6000 души, а в Панагюрище над 3000 души**. Ето какво говорят и архивите на поп Минчо Кънчев: ''В Пловдивско около 70 - 80 села са разорени и опустошени и хиляди души, без разлика на род и възраст, се изтребиха... Колко клети сиромаси Българи има изтрепани по пътищата и на кол набити от башибозуците. По-долните чиновници и заптиета се разполагали, както си щели, със затворниците, които броили по-долни от животните...".По-нататък в повествованието поп Минчо Кънчев описва невероятни зверства, извършени по заповед на властите с Българите: набиване на кол, печене на живи хора на огън, разпаряне коремите на бременни жени, изнасилвания на деца (момичета и момчета), като много от жертвите след това умирали от разкъсванията и вътрешните кръвоизливи. За тези ужасни престъпления Високата порта (турското правителство) наградила главните извършители - паши, бейове, управители, военачалници и други с медали и държавни отличия, а пред Европа и пред света се опитвала да омаловажава извършения геноцид. В Търновско също се извършват големи погроми. В Дряновския манастир 200 четника са обсадени и избити от няколко хилядна турска войска. Жестоки клането са извършени в Батошево, Кръвеник и Ново село, както и в много села от Габровско, Ловешко, Севлиевско,Трявна, Ямболско и Сливенско. В Ново село например броят на убитите българи възлизал на 691, от които 350 били жени и деца. Това било извършено от башибозушката войска начело с плевенския

каймакам Дели Неджиб и Саадулах ефенди от Севлиево. В манастира „Св. Троица" убили монахините, като преди това им отрязали ръцете и ги изнасилили. По данни от докладите на английския вицеконсул в Бургас Чарлз Брофи по заповед на Шевкет паша в Бояджик са изклани над 1500 души, всички къщи били запалени и разрушени и цялото имущество разграбено . Според англичанина в целия Сливенски Санджак и чак до Бургас, а също и към Свиленград от турска страна били извършени подобни кланета. **От убийствата в Бояджик по чудо оцелява Иван Атанасов - баща на световно известния Джон Атанасов, създателя на компютъра. Турският ятаган само резнал челото на Иван (бебе тогава). На 13 години той емигрира в САЩ заедно с вуйчо си Константин. Колко ли други знайни и незнайни гении и велики българи са били погубени от турската паплач?** В Източна Македония също били извършени погроми и масови убийства над Българите като селата. Разловци, Смиленци, Владимирово, Лъки, Беровско, Малешево, Пиянечко и други от Солунския вилает са опожарени, а населението им е избито. Тук не можем в детайли да опишем всички жестокости, на които били подложени българите. Тези данни се съдържат в специалната литература и архивите от онова време. Затова ще направим някои обобщения и ще дадем числа, които са достатъчно красноречиви, че събитията и действията на турците през 1876 г. не са случайни и стихийни, както искат да ги представят някои историци, а става въпрос за добре организирано и систематично провеждано изтребление. При това освен чисто физическото унищожение на Българското население се е целяло да се нанесе погром върху материалната база - разграбване на натрупани богатства (ценности и пари), имущество и добитък, опожаряване и унищожаване на жилищата (къщи, постройки, хамбари, складове) и храмовете (църкви и манастири). По данни, събрани от достоверни източници (дипломатически доклади,

разкази на очевидци, данни от анкетни комисии, чужди кореспонденти и др.), става ясно, че в хода на въстанието турците избили, според различни сведения, между **80 000 и 100 000** Българи (повечето жени и деца), изгорили и разрушили минимум 7000 къщи и множество училища, църкви и манастири. И това са само преките загуби. След въстанието репресиите на властите продължили. Били арестувани хиляди Българи и хвърлени в затворите, където били подложени на нечовешки мъчения (побои, обесване надолу с главата, забиване на игли под ноктите, душене, извиване на месата с клещи, горене с нажежено желязо и пр.). Голяма част от затворниците били осъдени и обесени, а една част изпратена на заточение.

Необясним факт е, че много малко се знае и говори за турските зверства по време на Освободителната и Балканската война. Те надминават доста погромите от Априлското въстание. Едно от най – страшните клането се случва при повторното превземане на Стара Загора от турците. Заповедта на главнокомандващия – евреина Сюлейман (Соломон) паша е била кратка и ясна: ''нито един Българин да не остане жив” и потичат реки от кръв. Първите свиделства на очевидци са от 12 – ти юли 1877г., когато града започва да се пълни с каруци бежанци от околните села. Те разказват как башибозука ги напада, убива който успява да хване и запалва селата им. На 16 – ти юли пристига още една по – голяма група селяни, които разказвали че „ по полето се въргаляли мъртви тела и вонята била непоносима”. Скоро дошли и сигурни сведения за ужасни масови убийства в селата Гюнелийска махала и Дълбоки. Тези действия били извършени от предните башибозушки отряди, но това което предстояло с идването на редовната армия било трудно описуемо. Ще ви предадем само част от свидетелствата на оцелели очевидци: ''... Към залез слънце (19 юли) черкезите пресекли пътя на бежанците... Тогава настанала страшна

касапница около подножията на Аязмо баир... Полянките в тази местност, доскоро зелени и красиви, заринали се с глави, нозе, ръце и обезобразени трупове на деца, майки, родители, юноши и старци...". Затваряйки обръча около Стара Загора, турските войски нахлули в града и започнали невиждани кланета и насилия, пред които Батак бледнее! Според свидетелствата на професор Любомир Костов, записани от неговия баща Димитър от Стара Загора, наред с турците в убийствата и грабежите участвали и циганите. В щаба на Сюлейман паша се намирал и англичанинът Юлий Викед, който бил агент на английското правителство и лице за връзка с него. Ето какво пише самият този агент и приятел на турците : ''... Аз не съм в състояние да опиша всички ужаси на сцените, на които за мое нещастие съм бил донякъде свидетел - очевидец и сега даже, като си припомня за тях, кръвта ми замръзва в жилите. На нещастния град Стара Загора налетяха не човеци, а като че ли бяха някои бесни дяволи. В плен никого не взимаха, а всеки, без разлика, с байонета пробождаха, или с ятаган посичаха и на повечето от ранените главите отрязваха. Болни, жени, деца, старци и всичко, що дишаше живот, без милост убиваха, или в пламъците на горящите къщи хвърляха.....''. Това което Викед пропуска ни го предават някои други свидетелства: „...турците карали моми и жени да играят голо хоро; бременни жени са разпаряни и рожбите им от утробата им вадени; много момичета от изнасилвания са умирали; някои са простирани на земята с вързани ръце и крака, а на гърдите им огън палели и кафе си варили; имало е хора, на които най-напред пръстите отрязвали, после носа, ушите, други части, докато издъхнат; на убитите мъже членовете им режели и за поругаване в устата им ги слагали; някои на ръжен прекарвали и на огъня като чеверме ги пекли; други на дървета разпъвали и с гвоздеи като Христа ги заковавали ; живи хора като овце са драни, а кожите им със слама пълнени и по дърветата окачвани...''.

Естествено Българите се съпротивлявали на убийствата и тези, които имали оръжие, се барикадирали в къщите си, бранейки живота и честта си. Ето един пример какво се случва с тях: "... В къщата на хаджи Станко Минчев се събрали до 300 души почти само селяни. Турците ударили огъня на къщата и едни от тях изгорели, а други, които искали да избягат, всички били убити и хвърлени в долапа на градината...". Според показанията на Марийка Иванова Ахънова, която била в къщата на Коле Гюпхаленеца до самата църква „Св. Троица", там загинали много хора. В църквата и двора се събрали над 2500 души, натъпкани един да друг, така че нямало игла къде да падне. Турците нахлули в църквата и клането, убиването и обирът продължили няколко часа. От заловените жени, млади момичета и деца по заповед на Сюлейман паша бил образуван специален лагер, където войниците дни наред ги изнасилвали и тероризирали по най-дивашки начин. След издевателствата тези жени, момичета и деца били откарани като роби в Одрин и Цариград. Техният брой надхвърлял 10 000 и само единици от тях успели по-късно да избягат и свидетелствали за убийствата и кланетата. За това какво е представлявала Стара Загора след погромите свиделства даскал Петър Иванов : „.....Нищо не виждаше човек освен кости и глави, а тук-там гъсти женски коси, които окапали от изгнилите женски глави... Черквите изгорени, опозорени... пълни с изгнили човешески трупове.....Но край тези възмутителни картини едно баснословно множество кучета, които се бяха настървили от ядене на човешко месо, придаваха още по-голям страх на зрителя със своя див и необикновен вой ..... Току при края на града видяхме **жертвеници, дето живи хора са били горени** (*всеизгаряне – б. ред.*) от „героите" на Сюлейман-пашовата войска. По-нататък друго възмутително зрелище. **На клона на едно дърво висеше изсушена човешка кожа. Тази кожа после се тури в спирт и когато един английски кореспондент мина през града ни, дадохме му**

я да я занесе подарък на Биконсфелда.....''. Въпросният получател на кожата е най - силният външен покровител на Портата при тези деяния, това е министър – председателят на Англия – евреина Биконсфелд Бениамин Д'Израели, който бил лидер и идеолог на Консервативната партия.

Интересно е мнението на Ф. М. Достоевски. Книгата е "Дневник на писателя", писана през 1877г.: "Да предположим, че е твърде трудно да се изучи четиридесетвековната история на такъв народ, какъвто са юдеите, но във всеки случай аз зная вече едно, че навярно няма в целия свят друг народ, който толкова да се е оплаквал от съдбата си непрекъснато, ... от своето непризнаване, от своето страдание, от своето мъченичество. Ще помислим, че не те царуват в Европа, че не те **управляват там борсите, а ще рече и политиката, вътрешните работи, нравствеността на държавите. Но все пак, ако не беше така силна юдейската идея в света, може би този същият "славянски" въпрос отдавна да беше решен в полза на славяните, а не на турците (Достоевски има предвид Априлското въстание и въпросът за създаването по мирен път на Българска държава след 1877г. без да се води последвалата Руско-турска война от 1877-1878г. – *бел. ред.*)** Аз съм готов да повярвам, че сам лорд Биконсфелд, може би, е забравил своя произход някога от испанските жидове (навярно обаче не е забравил), но че той е "ръководил" английската консервативна политика през последната година донякъде от гледна точка на жида, в това според мен не можем се усъмни."

Д'Израели е един от главните виновници за неосъществяването по-късно на „Санстефанска България" (т.е. България в почти пълните си исторически и етнически граници на Балканите). На него принадлежат думите: **''На**

Балканите, ако ще да загинат сто хиляди българи, но да не се накърнят нашите интереси!". Любен Каравелов изтъква връзките между Д'Израели и банкерите Ротшилд в Англия, които очевидно имали свои планове за Османската империя и в частност за България**.** Много интересни и показателни сведения за политическата обстановка през онова време дава самия лорд Биконсфелд : ''.. Заминах за Петербург във връзка с един заем. С пристигането си срещнах министъра на финансите граф Канкрин. Той беше син на латвийски евреин. Заемът беше подписан с Испания, за където заминах, и там се срещнах с министъра – сеньор Мендизебел, в чието лице видях човек като син на noevo christiano (покръстен евреин). От Мадрид заминах за Париж, за да се консултирам с френския министър-председател. Това беше синът на френския евреин маршал Султ, първият помощник на Наполеон, който умишлено загуби битката при Ватерлоу по нареждане на Натан Ротшилд. Срещнах се други маршали като прочутия Масена, чието истинско име беше Манасех - също евреин. Заминах за Прусия, където преговарях с друг министър - граф Арним, пруски евреин...".

Д’Израели най-чистосърдечно, кратко и ясно обяснява кой дърпа конците на световната политика. Ето какво пише още той**: “ Светът се управлява съвсем не от тези, които хората мислят за управляващи, без да знаят кой стои зад кулисите. Съществува политическа сила за която не се говори. Имам в предвид тайните общества. Не може да се скрие и за това е безполезно да се отрича, че значителна част от Европа е покрита от мрежата на тези общества, подобно на мрежата от пътища и релси. Те се стремят към унищожаване на всички църковни устои. ”**

Именно хората и организациите описани от английският жид орязват Санстефанска България, и оставят повече от 2/3 от териториите ни в робство, като

с това поставят основите на бъдещите войни на Балканите. Много интелектуалци и обикновени хора в Англия са възмутени от политиката на Д'Израели. В Букурещ Иван Вазов написва месеци след събитията от Априлското въстание своето стихотворение „Дизраели", което завършва с думите: ''О, Английо, защо ли днес бездушен жид те управлява?". Иван Вазов и Любен Каравелов, както и други български интелектуалци от това време са **смятали евреина Д'Израели, с воденатa от него английска политика спрямо Балканите, за най-голям враг на българската нация!** Интересен факт е, че идеолозите на комунизма, евреите Карл Маркс (Кашел Мордохай Леви) и Ф. Енгелс по време на Руско – турската война защитават Турция. Те се възмущават от изнесените в европейската преса данни за турските зверства над Българите, понеже цитирам „наливали вода в мелницата на Руската политика на Балканите". За тези ''титани на човеколюбието" избиването на раята в Османската империя е незначителна подробност в сравнение с ''безчовечната експлоатация на пролетариата''. Показателно е и едно писание в трудовете на наследствения равин - левит К. Маркс, който загадъчно отбелязва, че **''... Световната революция няма да успее, ако едно цвете на Балканите не бъде потъпкано ..."**.

В духовен план Българите се явяват като антипод на евреите и за това са толкова мразени от тях. **Те ни разглеждат като най – големия си, хилядолетен враг.** Отношението на нашия народ към това азиатско племе личи от думите останали в езика ни, като мошеник (от еврейското име Моше), гад (от еврейското име Гад), лукав (от еврейското име Лука), изрод (от еврейското Ирод).

Печалната равносметка от погромите в Стара Загора е, че един от цветущите Български градове и богатите села около него са разорени и изгорени, над 15 000 Българи са

разстреляни, изклани или избити по особено жесток и садистичен начин, повече от 1200 други умират от глад, болести и епидемия от тиф. Но със Стара Загора не се свършват мъките на нашият народ по време на Освободителната война. След падането на Плевен турските войски започнали да се изтеглят на югоизток и по пътя си извършвали множество кланета, насилия и ограбвания на мирното българско население. В Пловдив арестували и екзекутирали в стотици Българи през 1877 г. Само в края на август и септември били разстреляни и избесени 116 българи. Екзекуции на стотици българи се изпълнявали и в Одрин, Татар Пазарджик, София, Карлово, Станимака (Асеновград), Чирпан, Варна, Мустафа паша, Фере, Димотика и други тракийски градове. Големи насилия и жестокости били извършени от турските власти върху българското население в Карлово и Калофер; селата Красново, Аджар, Рахманли (днешно Розовец), Меричлери и други, разположени по южните склонове на Източна Средна гора. В доклад на френския вицеконсул в Пловдив от 6 август 1877 г. се съобщава за избиването на около 600 българи само в Карлово от редовни турски войски и от башибозук. В действителност броят на избитите карловци бил по-голям. Редовни турски войски доограбили Панагюрище и убили много от неговите жители. В селата в Пирдопско също били убити стотици българи. В Сливен и околностите му да началото на 1878 г. турските власти убили, изпратили на заточение и интернирали около 1100 души Българи. Много хора станали жертви на турския произвол и в София, където руските войски, както съобщава един чуждестранен кореспондент, заварили много бесилки. Пострадали също Каварна, Стремската долина, Златарица, Елена, Котел, Новозагорско, Самоков, Белово, Караагач (Брезник), Чепеларе, Златоград, Търново Сиймен (Симеоновград), Мустафа паша (Свиленград), Любимец, Харманли и други. При отстъплението на турската армия

мирното население там било подложено на клане, грабежи и насилия. Историците отбелязват, че по време на войната безчинствата на редовните турски войски, черкезите и башибозушките отряди надминавали всичко, което дотогава бил изтърпял през робството многострадалният Български народ. Целта била да се смаже чрез целенасочен терор порива за свобода. След Руско – турската война голяма част от нашите територии остават под робство (някои включително и до днес). Там мъките на Българите стават още по черни. Съпротивата на населението в тези земи прераства в мащабното Кресненско – Разложко въстание. Само при превземането на Кресненската клисура, 8000 – та турска войска изгаря Кресна и 12 околни села (общо 1320 къщи), като избива голяма част от жителите. На поголовна сеч са подложени и Банско, Добринище и много от селищата по десния бряг на Струма. През май 1879г. е разбита и изклана чета от около 1500 въстаници. Някои историци сочат потресаващи данни за жертвите дадени от нашия народ по време на Априлското въстание, Освободителната война и бунтовете след нея. Те говорят за над **260 000** избити българи. Отделно много хиляди измират в последствие от глад и епидемии, а стотици хиляди доизживяват живота си като бежанци в пълна мизерия. Ако се питате дали източниците ни за тези твърдения са достоверни, ще ви посочим **данни на БАН (Българска академия на науките)** например за Илинденско – Преображенското въстание от 1903 г. : - Убити въстанници – 994 души; - Избито мирно население – **4690** души (главно жени, деца и старци); - Изнасилени жени и момичета – 3122; - Опожарени села – 201; - Хора останали без дом – около 75000; - Хвърлени в затвора – 15000; - Бежанци в България над 30000 души. В терора над населението в Македония и Тракия активно се включват и гръцки чети андарти, които масово избиват Българи с жестокост не по малка от турската.

Един от основните виновници за потушаването на Априлското въстание е сред главните действащи масонски „братя“ в България – това е Стамболов. Той се оттегля в последния момент от борбата, заедно със целия си подопечен Търновки революционен окръг. Ето какво е записано в биографията му: „При вестта за преждевременното избухване на въстанието в Панагюрски окръг проявява колебание и забавя нареждането си за въстание в Търновско.“

Това не му пречи след освобождението, подарено ни от православна Русия, да влезе във властта, с подкрепата на задграничните си господари. Изпълнявайки стриктно техните заповеди той докарва техния близък братовчед и негов „брат“ висш масон Фердинанд.

Фердинанд ще продължи усърдно планираното унищожаване на българите (За подробности вижте **ИСТИНАТА ЗА ФЕРДИНАНД - БЪЛГАРОУБИЕЦА**).

На картината Фердинанд е в масонска роба. Над малтийския кръст на одеждата му, се вижда и един от показателните техни символи – черепа с костите. **Множество черепи и кости на нашите храбри войници и на техните деца и жени, той ще принесе в капището на своя кръвожаден господар, въвличайки България в предварително планувaните и предрешени от масонските крале и световни лидери, войни и национални катастрофи.**

Това ще бъде едно от отмъщенията на западната сатанинска ерес за разбитите и унижени от цар Калоян техни предци рицари.

Не случайно политиката на двореца и правителството става антируска, антиправославна и антиславянска…

Това, което се случва в България и по света представлява всъщност един добре планиран театър. Неговите сценаристи и режисьори са мъдреците на еврейския синедрион и техния юдейски псевдоблагороднически елит, ръководен от Бъкингам. Актьори в провинциалните им театри по целия свят, са техните местни слуги масони. Споменахме вече за проваленото по сценарий Априлско въстание, което завършва с масово клане – жертвоприношение в олтара на техния „бог“ ваал.

Специално място в геноцида над нашия народ заемат и зверствата извършени по време на Балканските войни от 1912 – 1913 г. Те са абсолютния апогей на садизма извършен от турци, гърци и сърби над Българите. Първо обаче ще споменем кой стои зад този терор. През 1908 г. в Турция се осъществява така наречената „ младотурска революция”. В основата на този военен преврат стои тайното масонско общество „единство и прогрес”, съставено почти изцяло от

ислямизирани евреи – дьонмета. Такъв между другото е и ''бащата на нацията'' Кемал Ататюрк. Самите турци наричат тези индивиди „якямидулих”, в превод – чифути обърнали кожата си, и казват за тях, че са най – безнравствените хора. Много от младотурците са и членове на една от най – мощните масонски ложи - „Велик ориент”. Показателно е например, че основна фигура в превратa и лице за връзка с банкерите Рот(rot)шилд е д-р Александър Парвус (руски евреин с рожденно име Израил Лазаревич Гелфанд). Той осигурява парите за младотурците. Израил Гелфанд играе същата роля и в Руската революция няколко години по – късно. През есента на 1904г. той приема в дома си в Мюнхен другия евреин Лейб Бронщайн, по - известен като Лев Троцки – бащата на червената (rot) армия и на червения (rot) терор. Малко по – рано в същата баварска къща е гостувал още един носител на болшевишката юдейска зараза - Ленин (Бланк) с Крупская. Парвус посвещава Троцки в тайните еврейски планове за световна (перманентна) революция. В Мюнхен двамата социалдемократи за първи път предлагат концепцията за Съветите и за някаква универсална република – т. нар. мондиализъм. Така започват да се схематизират еврейските идеи за глобални държави, реализирани от Троцки в СССР. Неговите теории и сега се считат за основни от левите радикали и от неоконсерваторите. Бронщайн е създател на много специфична версия на глобализма използвана от идеолозите на новия ред, много от които са преминали през комунистическата школа. Например Барозо – един от ръководителите на Европейския съюз, на младини е бил крайно ляв Троцкист. **Неоконсерваторите в момента определят политиката на САЩ и ЕС, водейки ни бавно към заветното интернационално съветско бъдеще.**

Но да се върнем към Балканите - след младотурския преврат Парвус (Гелфанд) се мести в Турция, където бързо става много

влиятелна личност. В началото на Балканската война Троцки заминава за фронта като “военен журналист”. От там той праща над 70 статии за левия вестник “Киевска мисъл”, в които описва “зверствата на славяните” над мюсюлманското население и заклеймава помоща на руския цар за православните воюващи държави. Юдеина яростно защитава големия съюзник на синедриона – турция. Съчиненията му предизвикват буря от протести сред християнското население, а България му забранява да посещава фронта. Освен чадото на израил Парвус, друга ключова фигура в младотурския преврат е отговарящия за пропагандата виден ционист Владимир Зеев Жиботински. Този масон и терорист създава впоследствие еврейските военни организации „Бетар” и „Иргун”, извършили кланета на хиляди палестинци. В началото младотурците се обявяват за конституционни права на поробените народи в империята. Този ход подмамва много от революционните движения и техните лидери да се легализират. Веднага след това, през лятото на 1909г. е приет закон с който започва настъпление срещу националните политически организации (защо ли не се приеме сега такъв закон срещу ДПС?!). Започват масови гонения и изтребление на християнското население в Турция. Първото мащабно клане е осъществено в Адана през 1909 г., където са избити около 30000 арменци. Има запазени подробни турски документи до които е стигнало нашето външно разузнаване показващи, че погромите и масовите убийства са се вършели по предварителна програма, в която били посочени местата, моментът и народността на жертвите. Тези целенасочени зверства са и основната причина за последвалите ги Балкански войни…

РЕШИТЕЛЕН ЗА ЦЯЛОСТНИЯ ХОД НА ВОЕННИТЕ ДЕЙСТВИЯ СЛУЧАЙ ИМАМЕ И ПРЕЗ ПЪРВАТА СВЕТОВНА ВОЙНА! Там иудомасонския опит за намеса в хода на кампанията, **КОЙТО ИМА ЯВНАТА ЦЕЛ ДА**

ПРОТАКА ДЕЙСТВИЯТА НА АРМИЯТА НИ, ДА СПРЕ УСТРЕМА Ѝ ПРИ ПРЕВЗЕМАНЕТО НА ДОБРУДЖА И ДА ОТКЛОНИ ГОЛЕМИ СИЛИ В БЕЗСМИСЛЕНИ ПРОДЪЛЖИТЕЛНИ ОБСАДИ, ВОДЕЩИ ДО УВЕЛИЧАВАНЕ НА РАЗХОДИТЕ И БЪЛГАРСКИТЕ ЖЕРТВИ, Е ПАРИРАН УСПЕШНО ОТ ДРУГ ВЕЛИК БЪЛГАРСКИ ПЪЛКОВОДЕЦ – ГЕНЕРАЛ СТЕФАН ТОШЕВ, който е командващ III-та българска армия и води успешни боеве на Добруджанския фронт срещу руско-румънски войски, с цел освобождаването на Добруджа от румънска власт.

При подготовката за атаката на смятаната за непревземаема Тутраканска крепост ген. Тошев влиза в остър конфликт с фелдмаршал фон Макензен, който има свой план. Немският военачалник е привърженик на стратегията на изтощението - армията на противника да се унищожава с бавни, методични удари. Той предлага план за поетапно овладяване на Добруджа, а силно укрепените от румънците военни крепости Тутракан и Силистра да бъдат обсадени и атакувани по-късно. **Обаче Тошев предусеща бъдещия провал: потенциалът на Трета армия ще се разпилее безсмислено, а разтеглянето на бойните действия във времето крие ОПАСНОСТ ОТ ПОГРОМ НА ФОНА НА ОЧАКВАНАТА МНОГОЧИСЛЕНА РУСКА ПОДКРЕПА ЗА РУМЪНЦИТЕ.**

В 23 ч. на 3 септември 1916 г. генерал Стефан Тошев отдава заповед за атака на Тутраканската крепост. За атаката и

овладяването й се създава ударна групировка под командването на командира на 4-та пехотна Преславска дивизия генерал Киселов, в чийто състав влизат 31 пехотни дружини, 36 батареи, 8 картечни роти, 7 ескадрона и 4 сапьорни роти с обща численост 55 хиляди души, 132 оръдия и 53 картечници.
Главният удар се нанася от 4-та пехотна дивизия на фронт от 2 км в участъка на форт № 5 и 6.
В заповедта на командващия 3-та армия генерал Тошев са указани обектите за овладяване само на главната отбранителна линия на крепостта. На генерал Киселов се предоставя да реши как да се развие успехът и да се овладее крепостта. Особено внимание се обръща на разузнаването и на подготовката на видовете огньове на артилерията, която в 6.30 ч. на 5 септември открива силен огън по определените цели.
Комендантът на крепостта генерал Тудореску изпраща невярно донесение, че е обстрелван с 305 мм оръдия, с каквито българската армия не разполага.

Фелдмаршал фон Макензен С ХАРАКТЕРНИТЕ ОПОЗНАВАТЕЛНИ САТАНИНСКИ ИУДОМАСОНСКИ ЗНАЦИ НА ЧЕЛОТО СИ

Сутринта на същата дата генерал-фелдмаршал Макензен провежда разговор по телефона с генерал Стефан Тошев: „ Какво правите? Може ли тази първокласна крепост да се атакува с открити гърди, без подкрепата на силна артилерия? Знаете ли, че там има два фортови пояса? Знаете ли, че там има 50 хиляди войници с 60 батареи? Известно ли ви е, че това е Вердюнът на Близкия изток?”
Генерал Тошев отговаря: „Зная. Всичко ми е известно, но обстановката налага да се бърза. Всяка изгубена минута ще се отрази катастрофално на общото настъпление.”
Разгневеният Макензен заявява: „ Не може. Не разрешавам. Ще обсаждаме с германци, ще ви изпратя тежка артилерия. За три-четири месеца крепостта ще падне.”
С чувство за чест, доблест и достойнство генерал Тошев отстоява своето решение: „Късно е вече, господин фелдмаршал. Частите са насочени към своите обекти и вече са в контакт с противника.”

С НЕВЕРОЯТЕН ГЕРОИЗЪМ БЪЛГАРИТЕ ОВЛАДЯВАТ НЕПРЕВЗЕМАЕМАТА КРЕПОСТ ЗА 2 ДНИ!

Пленени са 450 офицери и 28 хиляди румънски войници. Около 4 хиляди души се прехвърлят на румънския бряг на р. Дунав. Румънската „крепост Вердюн” е овладяна само за два дни благодарение на храбростта, решителността и бързината в действията на нашите части, а така също и на доблестта на офицерите, които водеха в атака своите подразделения.

Мемориален комплекс Военна гробница Тутракан

За победата при Тутракан принос има прославената българска Конна дивизия с командир генерал Иван Колев. Със своите блестящи победи над румънско-руските части тя не дава възможност на противника да разсече групировката на 3-та армия, осигурява фланга на щурмуващите войски при Тутракан и нанася при Добрич удар във фланга на атакуващата румъно-руска група и обръща противника в бягство.

Завоювала инициативата, 3-та армия преминава в настъпление по целия фронт и от 11 до 16 септември 1916 г. преследва отстъпващия противник към предварително

оборудваната и силно укрепена Кубадинска позиция, която се простирала от Расово на дунавския бряг до Тузла на черноморския бряг.

След две неуспешни атаки, на 21 октомври 1916 г. 4-та пехотна Преславска дивизия с атака на нож извършва пробив в отбраната на врага. Успехът бързо е развит и отбраната на противника рухва. Българските съединения и части под умелото командване на генерал Тошев се вклиняват във фланг и тил на румънско-руските части, които са принудени да извършат отстъпление. На 23 октомври кавалерийската дивизия овладява Кюстенджа. Пета кавалерийска бригада чрез флангови маньовър обкръжава и пленява със знамето 265-и Оренбургски полк. Руският 47-ми корпус на генерал Зайончковски се оттегля на север.

От 22 до 28 октомври 3-та армия на генерал Тошев, след като излиза на оперативен простор, развива успеха и преследвайки противника към делтата на р. Дунав, достига южния й ръкав и преминава към отбрана. Това е краят на Кубадинската операция. Освободена е Северна Добруджа. Румънските и руските войски са отхвърлени отвъд Дунава.

ВЪПРЕКИ НЕВЕРОЯТНИТЕ ГЕРОИЧНИ ПОБЕДИ И ПОКАЗАНИЯ ВОЕНЕН ГЕНИЙ, СЛЕД МНОЖЕСТВО СКАНДАЛИ ФОН МАКЕНЗЕН ПРИНУЖДАВА ГЕНЕРАЛ ТОШЕВ ДА СИ ПОДЕ ОСТАВКАТА!

Противно на всичката еврейска мерзост, смелостта на българина прави възможен един много важен извод. Нашите сънародници объркват сметките на сатанистите и ги принуждават да действат открито, разкривайки за кратък период от време целия театър. Как се случва това:

През тази Първа световна война, предвидената за бързо и тотално унищожение българска армия, ЗА ГОЛЯМА ТЯХНА ИЗНЕНАДА СЕ ОКАЗВА НЕПОБЕДИМА. Българина отново...

Вижте цялата статия: ИСТОРИЯ НА СЛАВЯНОБЪЛГАРСКАТА ИМПЕРИЯ

---

buditeli.info © 2017